Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	21C/31/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1109201594
Dátum vydania rozhodnutia:	29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Doricová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2014:1109201594.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v právnej veci navrhovateľa: C. S., A. V. X, XXX XX Š. v zastúpení JUDr. Peter Vačok, advokát, Advokátska kancelária Vazovova 9/A 811 07 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava o náhradu škody takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 5.156,54 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.568,- eur a k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Peter Vačok, advokát náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4.242,77 eur, všetko spolu do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 16.01.2009 domáhal voči odporcovi zaplatenia náhrady škody vo výške 5.156,54 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 165.969,59 eura titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ návrh odôvodnil tým, že dňa 01.07.2003 bolo voči nemu a ďalším osobám vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchateľstvom a zneužívania právomoci verejného činiteľa, na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase od začiatku roka 2002 do 30.06.2003 v Šahách, na hraničnom priechode medzi SR a Maďarskom títo ako pracovníci Odboru hraničnej kontroly Šahy, žiadali neoprávnene od občanov Rumunska finančnú hotovosť - úplatok od 500 do 1000 Ft na osobu za vystavenie potvrdenia do cestovného dokladu o vstupe na územie SR, pričom mali vedomosť o tom, že občania Rumunska zneužívajú vstup na územie SR s úmyslom získať potvrdenie o opustení územia Maďarska a získať možnosť pobytu v Maďarsku na ďalších 30 dní. Dňa 12.7.2003 Okresný súd v Nitre uznesením sp. zn. 1Tpr 72/03 rozhodol o vzatí navrhovateľa do väzby z dôvodu § 67 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že ponechaním navrhovateľa a ostatných obvinených na slobode by títo mohli vplývať na doposiaľ nevypočutých obvinených, prípadne na osoby podozrivé a doposiaľ neobvinené ako aj na svedkov a tak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Navrhovateľ bol z väzby prepustený dňa 25.9.2003. Trestné stíhanie, pre ktoré bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie, bolo voči nemu zastavené uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.01.2008, pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení.
Trestné stíhanie navrhovateľa zasiahlo v profesijnom a aj v osobnom živote. V súvislosti s trestným stíhaním bol navrhovateľ prepustený personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.8.2003 zo služobného pomeru. Rodina navrhovateľa a jeho okolie trestné stíhanie veľmi ťažko znášali, pretože žili na dedine, kde každý každého pozná. Vzhľadom na to, že navrhovateľ bol dlhé roky príslušníkom Policajného zboru SR, okolie na neho veľmi zle pozeralo. Veľa známych sa s navrhovateľom prestalo

stýkať. Navrhovateľ zažil najväčšiu traumu vo výkone väzbe, kedy bol odlúčený od svojej rodiny a nemohol realizovať svoje základné práva. V súvislosti s prežitými útrapami vo väzbe ako aj trestným stíhaním sa u navrhovateľa prejavili veľmi vážne psychické problémy ako fixovaná depresívna nálada po záťažovom zážitku, nespavosť, nemožnosť sústredenia.
Navrhovateľ si uplatnil náhradu škody v dôsledku nezákonného trestného stíhania spolu vo výške 5.156,54 eur a to titulom straty na zárobku vo výške 4.245,63 eur a titulom náhrady trov obhajoby v trestnom konaní v sume 910,91 eur.
Z dôvodu ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe si navrhovateľ v zmysle § 11 a nas. Občianskeho zákonníka a z dôvodu nesprávneho úradného postupu počas trvania trestného stíhania v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165.969,59 eur.

Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril písomne a návrh žiadal v nad rámec náhrady straty na zárobku po dobu väzby od 10.07.2003 do 26.09.2003 zamietnuť.
Odporca uviedol, že k vzneseniu obvinenia navrhovateľa došlo 01.07.2003 a teda právne posúdenie návrhu navrhovateľa spadá pod zákonom č. 58/1969 Zb..
K uplatnenej náhrade za nemajetkovú ujmu , ktorú mal navrhovateľ utrpieť rozhodnutím o väzbe a trestným stíhaním, ktorú si navrhovateľ uplatnil podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. odporca žiadal z dôvodu právnej neopodstatnenosti zamietnuť. Uviedol, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde tam, kde je tento zásah dovolený zákonom a preto trestné stíhanie a väzbu navrhovateľa nemožno podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka považovať za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv a to ani v prípade, že došlo k právoplatnému zastaveniu proti nemu vedenému trestnému stíhaniu. Zákon č. 58/1969 Zb. náhradu za nemajetkovú ujmu neumožňuje

Okresný súd Bratislava I po vykonanom dokazovaní rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 21C 31/2009-140 zo dňa 24.06.2011 tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu v sume 8.788,07 eura a trovy konania v sume 1.873,88 eura a vo zvyšku súd návrh zamietol.
Súdom priznaná suma 8.788,07 eur pozostávala zo sumy 910,91 eur titulom náhrady trov v trestnom konaní, keď súd mal v konaní preukázané, že navrhovateľ bol počas trestného stíhania zastúpený advokátkou JUDr. Beátou Hilvertovou, ktorá poskytla navrhovateľovi úkony právnej služby, ktoré i vyúčtovala v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 163/2002 Z.z. o odmenách náhradách advokátov za poskytnutie právnej pomoci. Celková náhrada trov obhajoby a náhrada za stratu času v trestnom konaní prestavovala sumu vo výške 1.401,60 eur. Súd priznal navrhovateľovi právo na zaplatenie sumy 910,91 eur, pretože túto sumu zaplatil navrhovateľ obhajkyni, čo vyplynulo z prevodného príkazu na úhradu navrhovateľa, ktorým poskytol obhajkyni odmenu. O uvedenú sumu sa zmenšil majetok navrhovateľa a uvedenú sumu je teda potrebné považovať za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla ako následok rozhodnutia o vznesení obvinenia a následného zastavenia trestného stíhania.
Súd navrhovateľovi priznal náhradu škody i v sume 1.319,44 eur titulom ušlého zisku pozostávajúceho zo straty na zárobku v období trvania väzby od 12.07.2003 do 25.09.2003, keď priemerná mesačná mzda navrhovateľa bola v sume 621,62 eur ako to vyplynulo zo mzdového listu navrhovateľa. Podľa názoru súdu navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu mzdy ako ušlého zisku, zmareného majetkového prospechu /prekazeného zväčšenia alebo rozmnoženia majetku/, ale len za dobu, kedy bol vo väzbe nakoľko neexistencia práce a následne príjmu navrhovateľa potom, ako bol z väzby prepustený, nie je v príčinnej súvislosti s väzbou, ale v príčinnej súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru, za čo odporca nezodpovedá. Nárok na ušlý zisk - stratu na zárobku v súvislosti s trestným stíhaním, resp. spôsobený nezákonným rozhodnutím /v tomto prípade rozhodnutím o vznesení obvinenia, keď trestné stíhanie bolo následne zastavené/ by bolo možné priznať podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade, ak by navrhovateľ preukázal, že ho zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný, t.j. v takom prípade by súd dospel k záveru, že navrhovateľovi vznikol nárok na ušlý zisk v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. trestným stíhaním. Navrhovateľ však taký dôkaz, že ho potencionálni zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný nepredložil, ani taký dôkaz nenavrhol vykonať.
Náhradu nemajetkovej ujmy súd navrhovateľovi priznal v sume 6.472,81 eur a to za čas trvania väzby s prihliadnutím na ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. keď za jeden deň väzby priznal navrhovateľovi náhradu v sume 3.000,- eur t.j. 86 dní x 3.000,- Sk.
Súd uviedol, že aj keď ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. vyslovene neuvádzajú, že by podľa tohto zákona bolo možné priznať právo na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, súdna prax ustálila, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 ods. 5 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a slobôd a je možné priznať nemajetkovú ujmu za väzbu. Súd v danom prípade dospel k záveru, že výkon väzby navrhovateľa predstavoval vážny zásah do jeho osobnej slobody, vyvolal ďalší negatívny dopad na jeho osobný život a životný osud. Zasiahol do jeho súkromného života, do jeho cti a dôstojnosti v značnej miere, preto bol spôsobilý okrem porušenia práva na osobnú slobodu (garantovanú v čl. 17 ods. 1Ústavy SR) obmedziť a porušiť aj jeho právo na ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti a osobnej cti tak, ako to zaručuje čl 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR.
Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom nebola zákonom č. 58/1969 Zb. a pôvodne ani zákonom 514/2003 Z.z. upravená. Novelou zákona č. 514/2003, zákonom č. 517/2008, účinnom od 1.1.2009 došlo k úprave výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch a aj keď súd v danej veci na priznanú nemajetkovú ujmu aplikoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb., vzhľadom ku skutočnosti, že tento zákon výšku nemajetkovej ujmy neupravoval, výšku nemajetkovej ujmy súd ustálil voľnou úvahou s prihliadnutím k ust. § 17 ods. 3 a 4 zákona 514/2003 Z.z. Inak by podľa názoru súdu ustálená výška nemajetkovej ujmy mohla vzbudzovať u účastníkov konania podozrenie zo svojvôle rozhodujúceho sudcu. Paragraf 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou, trestom alebo iným pozbavením osobnej slobody odvodzuje od primeranej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR, pričom by za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody mala byť priznaná najmenej jedna tridsatina takejto mzdy za predchádzajúci rok. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia by mala byť výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určená aj s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodením v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodením v spoločenskom uplatnení.
Priznanú výšku nemajetkovej ujmy súd odôvodnil tým, že navrhovateľ bol policajtom, až do doby väzby svoju prácu vykonával bez zistených nedostatkov. Vo väzbe sa ocitol s ľuďmi, ktorí sa ihneď dozvedeli o jeho profesii, jasne mu dali najavo, že policajtov neznášajú. Vo väzbe bol v cele s človekom, ktorý bol obvinený z trestného činu útoku na verejného činiteľa /policajta/. Navrhovateľ nemohol vo väzbe spávať, bál sa o svoj život, spoluväzeň sa mu vyhrážal smrťou. Po návrate z väzby ostal bez práce a bez príjmu, nevedel finančne zabezpečiť svoju rodinu. Väzbu chápal ako potupu, urážku, poníženie, cítil hanbu. Vo väzbe sa teda ocitol policajt, ktorý mal dohliadať nad dodržiavaním zákonov, pričom mu bolo kladené za vinu porušenie zákona. Navrhovateľ mal problém sa s väzbou vyrovnať, nevie sa sústrediť, bezdôvodne u neho dochádza k zmene nálad. V dobe od roku 2003 do roku 2008 sa nemohol naplno venovať svojej záľube - poľovaniu, pretože mu bolo odňaté povolenie držať zbraň. Jeho najbližšia rodina - manželka, syn, brat, švagriná, priateľ C. K. ho podržali, ich vzťah k navrhovateľovi sa nezmenil, vždy mu verili. Súd teda s prihliadnutím k osobe navrhovateľa, jeho doterajší život a závažnosť následkov, ktoré vznikli navrhovateľovi v súkromnom živote rozhodol o výške nemajetkovej ujmy za väzbu tak, ako je hore uvedené.
Vo zvyšnej časti nemajetkovej ujmy súd návrh navrhovateľa zamietol. Navrhovateľ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzoval aj od nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v prieťahoch v konaní, keďže trestné stíhanie trvalo od 1.7.2003 do 18.1.2008. Navrhovateľ presne prieťahy vyšetrovateľa a prokurátora špecifikoval. Podľa názoru súdu však navrhovateľ počas konania nepreukázal, že by bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti v príčinnej súvislosti s prieťahmi v trestnom konaní, resp. v súvislosti s dĺžkou trestného konania. Z výpovede samotného navrhovateľa vyplynulo, že jeho životná situácia, či už v oblasti pracovnej rodinnej a spoločenskej sa zhoršila hneď po vznesení obvinenia, počas väzby a bezprostredne po návrate z väzby. Následky zásahu do jeho osobnostných práva sa v ďalšom období nezhoršovali, postupne si našiel prácu, situácia v rodine bola dobrá, pretože jeho najbližší mu vždy verili, ich vzájomný vzťah sa nezmenil.

Na základe odvolania navrhovateľa a odvolania odporcu vo veci rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, ktorý uznesením č.k. 9Co 388/2011-175 zo dňa 28.02.2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že po preskúmaní veci zistil, že nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie ani pre zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a tento je potrebné zrušiť a vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie pre nesprávne právne posúdenie veci.
Odvolací súd uviedol, že navrhovateľ si v konaní uplatňuje náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia (uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ako aj rozhodnutia o vzatí navrhovateľa do väzby) a tiež z titulu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v prieťahoch v konaní, keďže jeho trestné stíhanie trvalo od 1. 7. 2003 do 18. 1. 2008. V rámci nároku na náhradu škody navrhovateľ uplatňoval náhradu trov obhajoby v trestnom konaní, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu a za

prieťahy v konaní. Navrhovateľ uplatnené nároky opieral o ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z.z.
Súd prvého stupňa v konaní vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a svoje závery sa snažil v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodniť, v rozhodnutí sa nevysporiadal so všetkými - pre rozhodnutie veci významnými - okolnosťami, predovšetkým vo vzťahu k základu uplatneného nároku a dopustil sa aj chýb v počítaní.
Prvostupňový súd priznal navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy za čas strávený vo väzbe, t.j. za obdobie 65 dní (od 12. 7. 2003 do 25. 9. 2003), ktoré obdobie však predstavuje spolu 75 dní, celkom vo výške 1.319,44 €. Prvostupňový súd sa dopustil pri výpočte ním priznanej sumy ako náhrady škody za stratu na zárobku za čas strávený vo väzbe už spomínanej počítacej chyby, keď jednak nesprávne ustálil počet dní, za ktoré náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľovi priznával, tiež v tom, že navrhovateľ podľa návrhu uplatňoval stratu na zárobku za obdobie od mesiaca augusta 2003 (do februára 2004), avšak súd prvého stupňa mu ju priznal už od 12. 7. 2003, hoci za mesiac júl 2003 navrhovateľ stratu na zárobku neuplatňoval. Podobne na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 11. 3. 2011 navrhovateľ trval na priznaní náhrady straty na zárobku až od 1. 8. 2003 (t.j. nie už od 12. 7. 2003). Prvostupňový súd tiež priznal navrhovateľovi plnenie vo výške 6.472,81 € (t.j. 3.000,- Sk za 1 deň väzby) ako náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia. Nárok posudzoval podľa zák.č. 58/1969 Zb., ktorý však priznanie nároku takéhoto druhu neupravuje. Súd prvého stupňa zároveň tento nárok priznal navrhovateľovi s prihliadnutím na zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý však na danú vec nebolo možné aplikovať, keďže uplatnený nárok bolo nutné podradiť po právnej stránke pod zákon č. 58/1969 Zb. Potom tiež nemohol prvostupňový súd určovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 3 a 4 zák.č. 514/2003 Z.z., t.j. v závislosti od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci rok. Ako vyplýva z návrhu navrhovateľa, tento si uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe na základe ust. § 11 Obč. zák. (nakoľko zákon č. 58/1969 Zb. takýto druh nároku neupravuje). Súd prvého stupňa však predmetný nárok posudzoval z právneho hľadiska nie podľa ust. § 11 Obč. zák. ale - ako vyplýva z textu vyššie - z hľadiska ust. zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý však nebolo možné v danom prípade použiť, keďže rozhodnutie o vznesení obvinenia a vzatí do väzby boli vydané ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Prvostupňový súd tak aplikáciou zákona č. 514/2003 Z.z. na rozhodovanie o náhrade nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia vec nesprávne právne posúdil.
Súd neposudzoval resp. sa nevysporiadal v potrebnej miere s nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní, spočívajúci v prieťahoch v konaní, keďže trestné stíhanie navrhovateľa trvalo od 1. 7. 2003 do 18. 1. 2008 z hľadiska zákona č. 514/2003 Z.z., § 17 ods. 3.

Súd po zrušení rozsudku č.k. 21C 31/2009-140 zo dňa 24.06.2011 vykonal vo veci dokazovanie opätovným výsluchom navrhovateľa, prednesmi právneho zástupcu navrhovateľa a poverenej zástupkyne odporcu, oboznámil sa s už vykonaným dokazovaním v konaní - výsluchom navrhovateľa, výsluchom svedkyne P. S. a svedka C. K. a obsahom listinných dokladov - uznesenie Krajského úradu justičnej polície PZ Nitra ČVS: KÚJP-17/OVVK-2003-SY zo dňa 1.7.2003, uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 18.01.2008 č. VII Gv 117/04-114, uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 12.07.2003 sp. zn. 1Tpr 72/03, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.09.2003 sp. zn. 7Tpo 39/03, pokyn Krajskej prokuratúry Nitra č. Kv 42/03-452 zo dňa 14.06.2005, novinový článok z denníka Nový čas z 03.07.2003, lekárska správa - nález V.. H. T., všeobecný lekár pre dospelých zo dňa 29.09.2003 a zo dňa 08.12.2003, Personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 309 zo dňa 14.08.2003, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 05.09.2008 doručená dňa 11.09.2008, mzdový list navrhovateľa za rok 2003, potvrdenie Q.. A. S. zo dňa 23.02.2011, rozklad navrhovateľa proti personálnemu rozkazu Ministerstva vnútra SR č. 309/2003 zo dňa 14.08.2003, rozhodnutie Ministerstva vnútra SR Č.p.: KM-191/PK-03 zo dňa 30.10.2003, návrh na začatie konania o neplatnosť prepustenia zo služobného pomeru z 18.12.2003, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 SŽz 2/03 zo dňa 29.06.2004, potvrdenie Úradu práce, soc. vecí a rodiny Levice zo dňa 18.03.2011, potvrdenie Ministerstva vnútra SR zo dňa 28.03.2011, výpis zo živnostenského registra pre navrhovateľa od 05.03.2004, potvrdenie J.. R. Q. zo dňa 21.03.2011, potvrdenie W. Ľ. zo dňa 18.03.2011, potvrdenie Š. C. Z. zo dňa 18.03.2011, lekársky nález V.. Q.R. K., chirurg z 24.03.2011, potvrdenie Poľovníckeho združenia Tupý vrch TUPÁ zo dňa 18.03.2011, úradný záznam z obsahu vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Úrad justičnej a kriminálnej polície v Nitre číslo ČVS:KÚJP-17/OVVK-2003 zo dňa 09.05.2014 a ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

Uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre ČVS: KÚJP-17/OVVK-2003-SY zo dňa 1.7.2003 bolo vznesené obvinenie navrhovateľovi a iným ďalším osobám podľa § 163 ods. 1 trestného poriadku za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že v presne nezistenom čase od začiatku roka 2002 do 30.06.2003 v Šahách, na hraničnom prechode medzi Slovenskou republikou a Maďarskou republikou Šahy - Parassapuszta ako pracovník Odboru hraničnej kontroly Šahy, Úradu hraničnej a cudzineckej polície PZ žiadali neoprávnene od občanom Rumunska finančnú hotovosť - úplatok od 500 Ft do 1000 Ft na osobu za vyslovenie potvrdenia do cestovného dokladu o vstupe na územie Slovenskej republiky, pričom mal vedomosť o tom, že občania Rumunska zneužívajú vstup na územie SR s úmyslom získať potvrdenie o opustení územia Maďarskej republiky a tak získať možnosť pobytu v Maďarsku na ďalších 30 dní, ktorú finančnú hotovosť prijímali tým spôsobom, že vodiči privážajúci občanov Rumunska na motorových vozidlách k hraničnému prechodu odovzdali s cestovnými dokladmi aj finančnú hotovosť vloženú do technického preukazu motorového vozidla alebo do cestovného dokladu službukonajúcim pracovníkom odboru hraničnej kontroly na vstupe do SR, ktorí túto prevzali, a až následne rozhodli o vystavení predmetného potvrdenia do cestovného dokladu, čím konali v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov a v rozpore so zákonom o policajnom zbore.

Uznesením Okresného súdu v Nitre sp. zn. 1Tpr-72/03 zo dňa 12.07.2003, bol navrhovateľ (a ďalší obvinení) vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nakoľko existovala obava, že by obvinení mohli vplývať na občanov Rumunska, ktorých poznajú, aby vypovedali v ich prospech. Väzba sa navrhovateľovi začala od 10.07.2003 od 09.00 hod. nakoľko od toho času bol zadržaný.

Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Tpo 39/03 zo dňa 25.09.2003 vydanom na základe sťažnosti navrhovateľa ako obvineného proti uzneseniu Okresného súdu v Nitre zo dňa 12.07.2003 sp. zn. 1Tpr 72/03 bolo podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnuté uznesenie Okresného súdu v Nitre zo dňa 12.07.2003 zrušené a a podľa § 72 ods. 1 Tr. por. bo, navrhovateľ ako aj iné osoby prepustený z väzby na slobodu. Krajský súd v Nitre uznesenie odôvodnil tým, že doteraz vykonané dokazovanie nepreukazuje žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala väzbu navrhovateľa pričom obava z ovplyvňovania rumunských občanov nie je takou konkrétnou skutočnosťou.

Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.01.2008 bolo trestné stíhanie navrhovateľa (a ostatných obvinených) podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené, pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení.

Personálnym rozkazom ministra vnútra SR číslo 309 zo dňa 14.08.2003 bol navrhovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že svojim konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom keď nevykonával riadne štátnu službu, neplnil svedomite úlohy na úseku služobného zaradenia uložené mu zákonom, nariadením nadriadeného, rozkazom nadriadeného, nezdržal sa konanie, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru k tento zbor.
Služobný pomer skončil dňom doručenia rozhodnutia t.j. dňom 15.08.2003.
Na základe navrhovateľom podaného rozkladu vo veci rozhodol minister vnútra SR rozhodnutím Č.p.: KM-191/PK-03 zo dňa 30.10.2003 tak, že personálny rozkaz, ktorým bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ potvrdil a rozklad ako nedôvodný zamietol.

Z pripojeného trestného spisu a z predloženého vyúčtovania trov obhajoby vyplýva, že navrhovateľ splnomocnil JUDr. Beátou Hilvertovou, advokátku, aby ho obhajovala v trestnom konaní vedenom proti nemu v uvedenej veci dňa 09.07.2003.
Z vyčíslenia trov konania právnym zástupcom navrhovateľa v trestnej veci navrhovateľa vyplýva, že trovy právneho zastúpenia pozostávajú
- zo 6 úkonov právnej pomoci á 85,05 eur (2.563,- Sk) uskutočnených v roku 2003 - prevzatie a príprava zastúpenia 09.07.2003, účasť na výsluchu dňa 10.07.2003, účasť na verejnom zasadnutí dňa 12.07.003 od 8.40 do 12.20 t.j. 2 úkony, sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby z 18.07.2003, účasť na rekonštrukcii dňa 25.07.2003,

- z 2 úkonov á 90,30 eur (2.720,- Sk) uskutočnených v roku 2004 - účasť na výsluchu dňa 02.06.2004 a dňa 22.06.2004,
vyčíslené podľa § 15 ods. 1 písmeno c/, §19 ods. 3 Vyhlášky č. 163/2002 Z.z.,
- z 1 úkonu právnej pomoci á 73,95 eur (2.228,- Sk) uskutočnených v roku 2007 - účasť na výsluchu dňa 26.06.2007,
a vyčíslených podľa § 12 ods. 3 písmeno b/, §16 ods. 3 Vyhlášky č.655/2004 Z.z. ,
paušálna náhrada 6 x á 4,25 eur (128,- Sk), 2 x á 4,51 eur (136,- Sk), 1 x 5,92 eur (178,- Sk), DPH vo výške 19% t.j. spolu v sume 964,90 eur,
náhrada za stratu času vo výške 402,56 eur

Z predloženého potvrdenia JUDr. Beáty Hilvertovej advokátky zo dňa 23.02.2011 vyplýva, že navrhovateľ ako klient za obhajobu v prípravnom konaní v jeho trestnej veci uhradil sumu 30.000,- Sk (995,82 eur). Táto skutočnosť vyplýva i z predloženého výpisu Tatra banky a.s. o vklade v hotovosti dňa 10.10.2003.

Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Levice, odbor služieb zamestnanosti, vysunuté pracovisko Šahy Č.sp.: SA/2011/01991 zo dňa 18.03.2011 vyplýva, že navrhovateľ bol v dobe od 03.10.2003 do 13.04.2004 vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie.
Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Levice, odbor sociálnych vecí a rodiny, vysunuté pracovisko Šahy číslo DHN/soc. zo dňa 18.03.2011 vyplýva, že navrhovateľ nie je poberateľom dávky a príspevkov v hmotnej núdzi a v období od 03.10.2003 do 13.04.2004 sa menovanému nevyplácala dávka v hmotnej núdzi.

Navrhovateľovi bolo dňom 05.03.2004 vydané Obvodným úradom Levice živnostenské oprávnenie, čo vyplýva z výpisu zo živnostenského registra SR.

Žiadosti navrhovateľa o prijatie do zamestnania na pozíciu vodič v nákladnej doprave resp. murárske práce v období od 01.10.2003 nebolo vyhovené čo vyplýva z potvrdenia J.. R. Q. - Stavebno - obchodná firma, Šahy zo dňa 21.03.2010, z potvrdenia Pavla Ľachkého - EL MONT zo dňa 18.03.2011, z potvrdenia Š. C.- Ekolstav zo dňa 18.03.2011.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že začiatkom leta 2003 sa na dovolenke od svojho syna dozvedel, že jeho kolegov zobrala polícia a sú vo väzbe. Po návrate z dovolenky bol navrhovateľ predvolaný na výsluch do Nitry, kde sa dostavil so svojím synom a advokátkou. Po výsluchu nechali navrhovateľa vo väzbe v Nitre. Väzbu vykonával v cele o výmere 3x6 m, kde bolo 6 postelí, stôl, stoličky a za malým múrikom bolo šľapacie WC a umývadlo. V cele bol umiestnený s obvinenými z rôznej trestnej činnosti, jedeným zo spolubývajúcich bol obvinený z útoku na verejného činiteľa potom, ako napadol policajta tak, že mu privrel ruky do dverí auta a ťahal ho za autom. Tento človek hovoril ostatným, že keď navrhovateľ zaspí, podreže ho. Navrhovateľ nemohol spávať, nejedol, bol vystresovaný, cítil sa zle. Nemal informácie z domu. Po prvej návšteve manželky asi po mesiaci zistil, že mu každý deň písala listy. Listy mu boli odovzdané až potom, keď sa šiel spýtať, prečo mu neboli odovzdané. Počas pobytu vo väzbe mu bol doručený personálny rozkaz, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru. Vo väzbe si navrhovateľ hlavne zničil svoje zdravie, zhoršil sa mu zrak, zistili mu žalúdočné vredy, trpel silnými bolesťami nôh. Po návrate z väzby bol evidovaný ako nezamestnaný, bez nároku na podporu v nezamestnanosti. Rodina navrhovateľ ostala bez príjmu. Navrhovateľ je vyučený murár, má maturitu zo strednej poľnohospodárskej školy. Hľadal si prácu v stavebných firmách, mal záujem o prácu murára, šoféra, majstra. Nikto ho však nezamestnal, ani kamaráti, ktorí mali stavebné firmy. Napokon si začiatkom marca 2004 vybavil živnostenské oprávnenie a začal podnikať v priestoroch, ktoré mala k dispozícii švagriná. Otvoril si obchod s krbmi, ktoré predával a inštaloval. Kamarát mu požičal finančné prostriedky na to, aby mohol začať podnikať. Trestné stíhanie a väzbu znášala veľmi zle hlavne rodina navrhovateľa. Syn navrhovateľa chodil na vysokú školu v Nitre. Navrhovateľovi vždy veril a bol zhrozený z postupu polície. Nemal dostatok peňazí na štúdium, preto musel na rok štúdium prerušiť, ísť pracovať a až potom ho dokončil. Na protest proti vzatiu navrhovateľa do väzby sa neholil. Manželka navrhovateľa pracuje ako vychovávateľka na základnej škole v Šahách. Musela si vypočuť rôzne poznámky na adresu navrhovateľa od žiakov a aj od rodičov. Susedia sa rodine navrhovateľa prestali zdraviť a rozprávať sa s nimi. Zdravotný stav manželky navrhovateľa a matky navrhovateľa sa po jeho vzatí do väzby výrazne zhoršil. Navrhovateľovi počas trestného stíhania zobrali zbrojný pas, nemohol chodiť na poľovačky, 28 rokov bol poľovníkom registrovaným v poľovníckom zväze. Navrhovateľovi ako policajtovi v roku 2003

chýbalo odpracovať len dva roky, aby mohol ísť do výsluhového dôchodku a poberal by výsluhový dôchodok 250 eur.
Svedkyňa P. S., manželka navrhovateľa vo svojej výpovedi uviedla, že prvý júlový týždeň trávili dovolenku v Čiernej Hore, keď im syn oznámil, že otcových kolegov zobrali do väzby. Pre navrhovateľa sa dovolenka predčasne skončila, ostával len v izbe, odmietal kdekoľvek chodiť. Po návrate na Slovensko si cez známeho zabezpečili advokátku, ktorá šla s navrhovateľom na výsluch do Nitry, kde bol predvolaný. Navrhovateľa rovnako, ako jeho kolegov nechali po výsluchu vo väzbe. Syn navrhovateľa sa nevedel z rozhodnutia spamätať, bolo mu tak zle, že nemohol domov šoférovať, preto prespal v Nitre a vrátil sa až na druhý deň. Syn považoval trestné stíhanie a väzbu navrhovateľa za obrovskú nespravodlivosť, na protest nejedol a neholil sa. Svedkyni vyčítal, že nič pre záchranu navrhovateľa nerobí. Navrhovateľ je veľkou oporou v rodine, vie každému pomôcť a všetko vybaviť. Zrazu všetci stratili pocit istoty, ktorý navrhovateľ pre rodinu znamenal. Svedkyňa bola zúfalá, nemala žiadne informácie od manžela napriek tomu, že mu každý deň posielala listy. Navrhovateľ mal dovolenú prvú návštevu asi po mesiaci, návšteva trvala pol hodiny. Pri rozhovore počas návštevy zistili, že jej manželove listy nedoručujú a z neznámych dôvodov nedostával ani manžel jej listy. Navrhovateľ počas návštevy plakal, nebol schopný o ničom rozprávať. Svedkyňa znášala väzbu navrhovateľa veľmi zle, hlavne v období, keď sa koncom augusta, na konci prázdnin musela vrátiť do školy, kde pracuje ako vychovávateľka. Rodina navrhovateľ býva v Šahách všetci na navzájom poznajú. Svedkyňa musela na pracovisku prekonať rôzne nepríjemné poznámky na adresu manžela či už od detí, alebo ich rodičov. Rodine veľmi pomohol brat navrhovateľa, ktorý svedkyni radil, ako sa má počas návštev správať, čo má v listoch písať tak, aby bola manželovi oporou. Navrhovateľ sa po návrate z väzby zmenil. Schudol, bol nervózny, menila sa mu nálada, bezdôvodne začal kričať. Nevedel sa sústrediť, svedkyňa ho často videla, ako pozerá film, ale myšlienkami bol niekde inde. Obávala sa, aby neochorel, netrpel depresiami alebo nezačal piť alkohol. Navrhovateľ prišiel o príjem, rodina nemala dostatok peňazí. Mal problém nájsť si prácu. Situácia sa trochu zlepšila potom, keď manžel začal podnikať za pomoci brata, bratovej manželky a priateľa, ktorí mu na začiatok požičali peniaze a poskytli priestory na podnikanie. Navrhovateľ bol vášnivým poľovníkom, po návrate z väzby prestal chodievať na rôzne akcie poľovníckeho zväzu. Cítil sa byť trestným stíhaním a väzbou ponížený, pred okolím sa hanbil, väzbu chápal ako urážku a potupu. Doposiaľ si musia vypočuť rôzne narážky, napríklad, keď svedkyňu niekto popisuje, označí ju ako tú, ktorá mala muža v base. Tiež navrhovateľ musí znášať na svoju adresu rôzne poznámky, pripomínajúce mu túto minulosť.

Svedok C. K., priateľ a bývalý kolega navrhovateľa uviedol, že v roku 2003 došlo v Šahách k medializovanej udalosti, keď zobrali do väzby niekoľkých policajtov pracujúcich na hraniciach s Maďarskom. Médiá označovali navrhovateľa a jeho kolegov za najväčších zločincov. Svedok nikdy o navrhovateľovi nezapochyboval, vždy ho považoval za čestného človeka, neveril, že by sa dopustil akéhokoľvek trestného činu. Navrhovateľovi sa snažil pomôcť po návrate z väzby, bol pre neho psychickou oporou. Navštevoval ho doma, rozprával sa s ním, dával mu rôzne typy, kde by sa mohol zamestnať. Keď sa navrhovateľ rozhodol podnikať, požičal mu 200.000,- Sk. Navrhovateľ sa po návrate z väzby zmenil, bol oveľa nervóznejší, svedok sa bál, aby sa navrhovateľovi nezhoršil zdravotný stav. Svedok bol svedkom situácie, keď sa v prítomnosti navrhovateľa o ňom iný človek vyjadril ako o skrachovanom policajtovi, na podobné poznámky si navrhovateľ musel zvyknúť. Počas trestného stíhania sa navrhovateľ nemohol venovať svojej záľube, poľovníctvu, pretože mu bolo odňaté povolenie nosiť zbraň.

Navrhovateľ dňa 11.09.2008 podal na Ministerstve spravodlivosti SR listom zo dňa 05.09.2008 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spolu vo výške 5.155.346,- Sk, keď odškodnenie majetkovej ujmy bolo uplatnené vo výške 155.346,- Sk (5.156,54 eur) a nemajetkovej ujmy vo výške 5.000.000,- Sk (165.969,59 eur).

Ministerstvo spravodlivosti SR sa k žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nijakým spôsobom nevyjadrilo.

Súd vyhodnotil vykonané dokazovanie v zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na náhradu škody v uplatnenej výške 5.156,54 eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.568,- eur je dôvodný a preto návrhu navrhovateľa v tejto časti vyhovel a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol.

Podľa § 27 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a navrhovateľ sa domáhal náhrady škody v dôsledku rozhodnutia súdu o vzatí do väzby, keď sa domáhal náhrady škody spôsobenej výkonom väzby, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu v Nitre sp. zn. 1Tpr-72/03 zo dňa 12.07.2003. Rozhodnutie o vzatí do väzby bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti Zákona č. 514/2003 Z.z.. a preto súd posudzoval nárok navrhovateľa podľa ustanovení Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 9 ods. 1 veta prvá Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

V prípade náhrady škody uplatnenej podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie. Štát sa pri splnení podmienok nemôže zbaviť povinnosti nahradiť škodu.
Podľa citovaných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. za súčasného splnenia troch podmienok
1. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2. nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, 3. príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

S poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom vyplýva, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. keď oslobodenie spod obžaloby má dôsledok zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/93).

Jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe je preukázanie, že väzba bola vykonaná a trestné stíhanie bolo zastavené.
V konaní bolo preukázané, že uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre ČVS: KÚJP-17/OVVK-2003-SY zo dňa 1.7.2003 bolo vznesené obvinenie navrhovateľovi a iným ďalším osobám podľa § 163 ods. 1 trestného poriadku za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona a uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.01.2008 bolo trestné stíhanie navrhovateľa (a ostatných obvinených) podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené, pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení.

Navrhovateľ bol dňa 12.07.2003 vzatý do väzby na základe rozhodnutia Okresného súdu v Nitre, ktorý uznesením sp. zn. 1Tpr-72/03 zo dňa 12.07.2003 rozhodol o väzbe navrhovateľa podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko existovala obava, že by obvinení mohli vplývať na občanov Rumunska, ktorých poznajú, aby vypovedali v ich prospech. Väzba sa navrhovateľovi začala od 10.07.2003 od 09.00 hod. nakoľko od toho času bol zadržaný.
Navrhovateľ bol z väzby prepustený na slobodu dňa 25.09.2003 na základe rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Tpo 39/03 zo dňa 25.09.2003, ktorý na základe sťažnosti navrhovateľa napadnuté uznesenie Okresného súdu v Nitre zo dňa 12.07.2003 zrušil a podľa § 72 ods. 1 Tr. por. navrhovateľa spolu s inými spoluobvinenými osobami prepustil z väzby na slobodu. Krajský súd v Nitre uznesenie odôvodnil tým, že doteraz vykonané dokazovanie nepreukazuje žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala väzbu navrhovateľa pričom obava z ovplyvňovania rumunských občanov nie je takou konkrétnou skutočnosťou.
V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ sa podaním zo dňa 05.09.2008 doručeným Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 11.09.2008 domáhal uspokojenia nároku v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. Žiadosti navrhovateľa nebolo vyhovené. Navrhovateľ splnil zákonnú podmienku pre uplatnenie nároku na súde v zmysle vyššie citovaných ustanovení.

Sumarizáciou uvedeného je zrejmé, že v konaní bolo preukázané, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal náhrady škody v sume 910,91 eur titulom náhrady nákladov obhajoby navrhovateľa v trestnom konaní.
Náklady na obhajobu navrhovateľa v trestnom konaní boli bezprostredne vyvolané nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a vzatím navrhovateľa do väzby a úkony obhajcu v trestnom konaní boli vykonané a cielené na zmenu nezákonného stavu. V prípade obhajoby navrhovateľa v trestnom konaní boli jednotlivé úkony vykonané na účelnú ochranu navrhovateľa ako obvineného podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní.
Súd priznal navrhovateľovi náhradu škody, ktorá mu vznikla zaplatením náhrady trov obhajoby v uplatnenej výške, teda nákladov spojených výlučne s výkonom obhajoby obhajcom JUDr. Beátou Hilvertovou, advokátkou v súvislosti s predmetným trestným konaním.
Súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia za obhajobu v trestnom konaní po ich vyčíslení v zmysle Vyhlášky č. 163/2002 z.z. a Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnej pomoci vo výške 910,91 eur , keď odporca nárok navrhovateľa v tejto časti uznal čo do výšky a dôvodu.
Navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal náhrady škody vo výške 4.245,63 eur titulom náhrady straty na zárobku za obdobie od 01.08.2003 do 28.02.2004 teda za čas po vzatí navrhovateľa do väzby a až do času kedy navrhovateľ začal podnikať.

Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť. § 1 ods.

Podľa § 20 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa § 21 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nejde o škodu na zdraví. Ustanovenie § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí v týchto prípadoch obdobne.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodeného ušlo (ušlý zisk).

Ušlý zisk je ušlým majetkovým prospechom, ktorý spočíva v nenastalom zväčšení majetku, ktorý by bolo možné dôvodne vzhľadom na pravidelný beh vecí nebyť škodovej udalosti. Ušlý zisk vychádza zo sumy ktorú by poškodený nebyť škodovej udalosti získal. Predpokladom pre priznanie ušlého zisku je teda okolnosť, ktorá stratu predpokladaného prínosu spôsobila.
V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal ušlého zisku ako náhrady mzdy - straty na zárobku keď bol jednak vzatý do väzby a z toho dôvodu mzdu nedostával a jednak i náhrady za čas po prepustený z väzby, kedy v dôsledku trestného stíhania bol prepustený z zo služobného pomeru a inú prácu si v dôsledku trestného stíhania nezaobstaral.
Ako je uvedené už vyššie navrhovateľ bol vzatý do väzby dňa 12.07.2003, ale náhradu straty na zárobku si navrhovateľ uplatnil až dňom 01.08.2003. Náhradu žiadal do dňa 28.02.2004 teda do času kedy navrhovateľ získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť, keď v čase od prepustenia zo služobného pomeru bol navrhovateľ nezamestnaný.
Navrhovateľ bol v priebehu trvania väzby v dôsledku trestného stíhania dňom 15.08.2003 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že svojim konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a to Personálnym rozkazom ministra vnútra SR číslo 309 zo dňa 14.08.2003. Služobný pomer navrhovateľa teda skončil dňom 15.08.2003.
Z väzby bol navrhovateľ prepustený dňa 25.09.2003.
Navrhovateľ sa teda domáhal náhrady mzdy za obdobie od 01.08.2003 do 28.02.2003 spolu vo výške 4.351,27 eur, keď výšku priemernej mzdy vyčíslil v sume 621,62 eur za mesiac, pričom táto skutočnosť medzi účastníkmi nebola sporná.

Odporca v priebehu konania uznal nárok navrhovateľa titulom náhrady mzdy vo výške 280,70 eur a to za obdobie od 01.08.2003 teda odo dňa uplatneného navrhovateľom a do dňa 14.08.2003 teda do dňa kedy bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru.
Odporca nárok navrhovateľa na náhradu mzdy za obdobie od prepustenia navrhovateľa zo služobného pomeru rozporoval s odôvodnením, že náhrada mzdy po prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním navrhovateľa ale v príčinnej súvislosti s Personálnym rozkazom ministra vnútra SR číslo 309 zo dňa 14.08.2003, ktorým bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru pričom personálny rozkaz nebol zrušený.

Podľa názoru súdu navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu mzdy ako ušlého zisku - , zmareného majetkového prospechu nie len za čas kedy bol navrhovateľ vo väzbe ale i za čas po jeho prepustení z väzby a to do času kedy navrhovateľ získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť.
Navrhovateľ v konaní preukázal, že po prepustení z väzby t.j. v čase keď už bol prepustený zo služobného pomeru v dôsledku trestného stíhania sa nemohol zapojiť do pracovného procesu a to práve z dôvodu že proti nemu bolo vedené trestné stíhanie. Táto skutočnosť vyplynula z navrhovateľom predložených potvrdení potenciálnych zamestnávateľov, ktorí navrhovateľa i napriek tomu, že sa o prácu uchádzal odmietli zamestnať. Tiež mal súd túto skutočnosť potvrdenú z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Levice, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ bol v rozhodnom období evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie a teda je zrejmé, že prácu sa mu nepodarilo zaistiť ani pomocou úradu práce.
V dôsledku nezákonného rozhodnutia - vznesenia obvinenia, navrhovateľovi vznikol nárok na ušlý zisk - stratu na zárobku a to podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.
Podľa názoru súdu priama príčinná súvislosť ako jedna z podmienok pre priznanie tohto nároku, teda že navrhovateľ nemal príjem v dôsledku nezákonného trestného stíhania, bola preukázaná. Nakoniec i vydanie personálneho rozkazu, ktorým bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru bolo v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o vznesení obvinenia navrhovateľa t.j. s nezákonným rozhodnutím, nakoľko trestné stíhanie navrhovateľa bolo následne zastavené.

Výška ušlého zisku pozostávajúceho zo straty na zárobku v období od 01.08.2003 teda od času uplatneného navrhovateľom do 28.02.2003 teda do času uplatneného navrhovateľom predstavuje sumu

4.245,63 eur. Súd vychádzal pri výpočte priemernej mesačnej mzdy zo mzdového listu navrhovateľa za obdobie od 1.1.2003 do 31.7.2003 a v zhode s účastníkmi konania túto vyčíslil v sume 621,62 eur za mesiac.
Navrhovateľ by mal za uplatnené obdobie 01.08.2003 do 28.02.2004 nárok na náhradu ušlého zisku v sume 4.351,34 eur t.j. 7 mesiacov x 621,62 eur. navrhovateľ si však uplatnil nárok na náhradu vo výške 4.245,63 eur a keďže súd nemôže prekročiť návrh účastníka a prisúdiť viac (§ 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) priznal navrhovateľovi ním uplatnenú náhradu ušlého zisku pozostávajúceho zo straty na zárobku v sume 4.245,63 eur.

Navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 165.969,59 eura z dôvodu výkonu väzby, nezákonného trestného stíhania a nesprávneho úradného postupu v trestnom konaní spočívajúcom v prieťahoch v konaní.

Podľa Čl.5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:
a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa Čl.5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa Čl.154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa Čl.46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom je zákonom špeciálnym a upravuje podmienky vzniku zodpovednosti a rozsah náhrady, ktorá sa odškodňuje. Podľa tohto zákona nie je možné poskytnúť náhradu nemajetkovej ujmy ako náhradu škody.

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 177/2005 zo dňa 31. mája 2007 nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje nielen vnútroštátna úprava, ale aj článok 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podmienkou na odškodnenie v zmysle článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo, že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5 Dohovoru, pričom škodou sa rozumie tak škoda materiálna, ako aj nemateriálna pričom článok 5 ods. 5 Dohovoru je nutné aplikovať prednostne pred zákonom.

Súd teda v súvislosti s uplatneným nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku väzby navrhovateľa aplikoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru priznal navrhovateľovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy.

V zmysle citovaného čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanovením tohto článku má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo skutočnosť, že k pozbaveniu osobnej slobody došlo v rozpore s vnútroštátnym právom. Vo veci je daná zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu nezákonným trestným stíhaním a rozhodnutím o väzbe.
V konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ bol na základe rozhodnutia súdu vo väzbe od 12.07.2003 do 25.09.2003 pričom trestné stíhanie navrhovateľa, pre ktoré bol navrhovateľ vo väzbe bolo právoplatne zastavené.
Navrhovateľom označené konanie - vzatie navrhovateľa do väzby, keď trestné stíhanie navrhovateľa bolo následne zastavené, podľa názoru súdu možno považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ujmu na právach navrhovateľa.
V prejednávanom prípade došlo k porušeniu práva navrhovateľa. Navrhovateľ v priebehu konania preukázal, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia - vzatia do väzby mu bola spôsobená nemajetková ujma.

Súd za stavu keď ustálil, že navrhovateľ má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa zaoberal s uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy.
Navrhovateľ si uplatnil nemajetkovú ujmu spolu vo výške 165.969,59 eur a to za čas väzby, celkovú dĺžku trestného konania a prieťahov v trestnom konaní.
Súd sa s takto uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy nestotožnil.
Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľovi vznikla a aspoň týmto spôsobom, ktorý môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu.

Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v dôsledku vzatia navrhovateľa do väzby je nepochybné, že výkon väzby v dôsledku, ktorého sa navrhovateľ náhrady nemajetkovej ujmy domáhal, predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti a je spôsobilý okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR.
Výkonom väzby u navrhovateľa došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu navrhovateľa od jeho najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jeho osobného a spoločenského života. Rozhodnutím o väzbe a trvaním samotnej väzby bol navrhovateľ obmedzovaný vo svojom pohybe, v kontakte s blízkymi osobami a známymi.
V konaní bolo preukázané , že výkon väzby navrhovateľom trval celkom 76 dní a teda je nepochybné, že navrhovateľ má nárok na odškodnenie nemateriálnej ujmy.
Súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby vo výške 7.568,08 eur keď pri stanovení výšky náhrady za jeden deň väzby súd vychádzal zo sumy 99,58 eur (3.000,00 Sk) teda zo sumy v porovnateľnej úrovni odškodnenia v iných európskych štátoch - signatárov Dohovoru za deň obmedzenia osobnej slobody, keď napríklad v Rakúsku je rozpätie sadzby za deň obmedzenia osobnej slobody 20 až 50 eur, v Taliansku to predstavuje sumu 235,83 eur, vo Fínsku 100,- eur, v Holandsku 80 eur až 105,- eur (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2357/2010). Súd prihliadol k povahe trestnej veci, k celkovej dĺžke obmedzenia osobnej slobody a k následkom v osobnej sfére navrhovateľa ako poškodenej osoby. Z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ riadne vykonával prácu policajta. Vo väzbe sa ocitol s ľuďmi majúcimi kriminálnu minulosť, okrem iných aj s človekom, ktorý bol obvinený z trestného činu útok na verejného činiteľa - policajta. Počas doby necelých troch mesiacov musel znášať ponižovanie, vyhrážanie, existenciu obmedzených životných podmienok bez rodiny.

Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v dôsledku neprimeranej dĺžke trestného konania súd uvádza, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre ČVS: KÚJP-17/OVVK-2003-SY zo dňa 1.7.2003 bolo navrhovateľovi a iným osobám vznesené obvinenie podľa § 163 ods. 1 trestného poriadku za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona a uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č.

VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.01.2008 bolo trestné stíhanie navrhovateľa (a ostatných obvinených) podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené, pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení.
Trestné stíhanie navrhovateľa teda prebiehalo od 01.07.2003 do 18.01.2008. Dĺžka zásahu do osobnostných práv navrhovateľa v dôsledku trestného stíhania a spôsobená ujma spočívajúca v neistote navrhovateľa ohľadne výsledku tohto trestného stíhania teda trvala 4 roky a pol roka. Túto dlhú dobu po ktorú bol navrhovateľ v neistote možno objektívne označiť za morálne poškodenie osobnosti navrhovateľa a narušenie jeho súkromného, rodinného ale i pracovného života. navrhovateľ býval a býva v menšom meste v Šahách kde sa ľudia vzájomne poznajú a teda trestné stíhanie vyvoláva i väčší negatívny ohlas.
Trestné stíhanie navrhovateľa bolo vedené pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody a za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, keď navrhovateľ bol podozrivý zo spáchania uvedených trestných činov ako policajt. Išlo teda o závažný trestný čin, ktorý bol navrhovateľovi kladený za vinu s tým bola hrozba trestného postihu ako aj spoločenského odsúdenia priamo úmerne vyššia.
Je zrejmé, že aj pri dôslednom rešpektovaní zákonom stanovenej prezumcie neviny predstavuje každé trestné stíhanie zásah do súkromného a osobného života trestne stíhaného a negatívne sa dotýka jeho cti a dobrej povesti.
Súd mal teda za to, že navrhovateľovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy za neprimeranú dĺžku trestného stíhania a to v sume 1000,- eur za každý i začatý rok trestného stíhania navrhovateľa teda spolu v sume 5.000,- eur.
V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na tú skutočnosť, že výška priznanej nemajetkovej ujmy ako primeraného zadosťučinenia je primeraná i v súvislosti s priznaným zadosťučinením v obdobných veciach t.j. v konaniach ostatných spoluobvinených v tejto trestnej veci.

Súd navrhovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy spolu vo výške 12.568,- eur (7.568 + 5.000) a vo zvyšnej časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy súd návrh navrhovateľa zamietol.
Navrhovateľ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzoval aj od nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v prieťahoch v konaní a to v období od 31.05.2006 do júna 2007, od 14.06.2005 do 25.08.2006, od 26.09.2005 do 25.05.2006, od 27.07.2007 do 18.01.2008. Podľa názoru súdu však navrhovateľ počas konania nepreukázal, že by v dôsledku ním vytýkaných prieťahov v trestnom konaní bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti v príčinnej súvislosti s prieťahmi a na viac súd priznal navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku dĺžky trestného konania a teda dôvody pre ktoré sa navrhovateľ domáhal nemajetkovej ujmy v dôsledku prieťahov v trestnom konaní boli zohľadnené.

Navrhovateľ si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňoval v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd uvádza, že štát prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní musí zabezpečovať ochranu občanov pred páchateľmi trestných činov a ak orgány činné v trestnom konaní postupujú v medziach zákona, ktorý konanie upravuje, nemožno takýto zásah považovať za neoprávnený podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ide o situáciu, kedy nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby, do ktorých osobnostných práv je trestným stíhaním zasahované, prevláda uvedený závažnejší, významnejší a vyšší verejný záujem na tom, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia potrestaní. Neoprávnenosť zásahu sama o sebe nezakladá ani okolnosť, že neskôr bolo trestné stíhanie zastavené. Zastavenie trestného stíhania neznamená, že neexistovali podmienky pre vznesenie obvinenia a podozrenie, že k páchaniu trestného činu došlo. Konanie orgánov činných v trestnom konaní je potrebné považovať za výkon práv a povinností stanovených zákonom, ktorý vylučuje neoprávnenosť zásahu. Súd navyše v civilnom konaní nie je oprávnený preskúmavať postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska účelnosti a rýchlosti vykonávaných úkonov, na to nemá právomoc. Aj z uvedeného dôvodu súd návrh navrhovateľa o priznanie nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s prieťahmi v trestnom konaní zamietol.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na zhoršenie jeho zdravotného stavu následkom väzby, podľa názoru súdu škoda na zdraví je samostatným nárokom podľa § 444 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Ide o nárok, ktorý si navrhovateľ neuplatnil, súd v súvislosti s takýmto nárokom nevykonal dokazovanie zamerané na vznik škody na zdraví navrhovateľa v príčinnej súvislosti s väzbou. Na tvrdenia navrhovateľa, že v dôsledku väzby u neho došlo k zhoršeniu zdravotného stavu nebolo možné prihliadnuť.

Súd počas konania nevykonal dôkaz navrhovaný navrhovateľom a nevypočul matku navrhovateľa ku skutočnosti, či sa následkom väzby navrhovateľa zhoršil jej zdravotný stav. Zhoršenie zdravotného stavu matky navrhovateľa (aj keď bol spôsobený väzbou navrhovateľa) znamená vznik škody na zdraví na strane matky navrhovateľa, ktorá sa svojho nároku musí domáhať osobitným návrhom na začatie konania. nejde o škodu spôsobenú navrhovateľovi.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, listinnými dokladmi založenými v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).
Navrhovateľ bol povinný v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoláva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a prednesov na pojednávaní.

Sumarizáciou vyššie uvedeného súd návrhu navrhovateľa v časti vyhovel a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 5.156,54 eur titulom náhrady trov obhajoby v sume 910,91 eur a náhrady ušlého zisku - straty na zárobku v sume 4.245,63 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.568,- eur titulom náhrady ujmy za vykonanú väzbu v sume 7.568,- eur a náhrady za dĺžku trestného konania v sume 5.000,- eur a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol.

Podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Účastník konania, ktorý v spore uspel, má nárok na náhradu trov tohto konania a súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je jednak neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia závisí od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Pokiaľ má účastník neúspech v nepatrnej časti, alebo rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu má nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.
Úvaha súdu o výške plnenia vychádza z § 136 Občianskeho súdneho poriadku a týka sa len skutkových poznatkov o výške plnenia. Odmena advokáta sa potom v takom prípade vypočíta zo základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta určenej z výšky súdom priznaného plnenia.
Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4.242,77 eur pričom pri ich vyčíslení vychádzal podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zo základnej sadzba tarifnej odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby z výšky súdom priznaného plnenia t.j. z priznanej sumy 17.724,54 eur, keď navrhovateľ v časti uplatnenej náhrady škody bol celkovo úspešný a v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z
- 10 úkonov právnej služby á 336,94 eur účtované zo substrátu 17.724,54 eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písmeno a, b, c Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30.06.2013 a podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písmeno a, c, d Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01.07.2013 (spolu 3.369,40 eur)
- prevzatie veci a príprava právneho zastúpenia zo dňa 11.02.2008
- podanie návrhu vo veci samej dňa 16.01.2009
- účasť na pojednávaní dňa 11.03.2011v rozsahu viac ako dve hodiny (od 10.00 do 12.20)
- účasť na pojednávaní dňa 07.06.2011
- účasť na pojednávaní dňa 24.06.2011
- písomné podanie vo veci samej - odvolanie proti rozsudku zo dňa 11.07.2011
- účasť na pojednávaní dňa 26.09.2013

- účasť na pojednávaní dňa 25.11.2013
- účasť na pojednávaní dňa 29.05.2014
- 1 úkon právnej služby za vykonané úkony v roku 2014 á 84,23 eur účtované podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb - spolu 84,23 eur
- účasť na pojednávaní dňa 24.02.2014, ktoré bolo odročené bez prejednania veci
- paušálna suma náhrad a výdavkov (spolu 82,01 eur)
v roku 2008 - 1 x 6,31 eur
v roku 2009 - 1 x 6,95 eur
v roku 2011 - 5 x á 7,41 eur
v roku 2013 - 2 x á 7,81 eur
v roku 2014 - 2 x á 8,04 eur

Tarifná odmena advokáta bola s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20% (3.535,64 eur + 707,13 eur).

Súd navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4.242,77 eur.
Súd pri vyčíslení trov právneho zastúpenia navrhovateľa vychádzal z ich písomného vyčíslenia právnym zástupcom navrhovateľa, ktorý vyčíslil trovy právneho zastúpenia navrhovateľa spolu na sumu 5.775,74 eur keď vyúčtoval 14 úkonov právnej služby á 336,94 eur , paušálnu náhradu a 20% DPH.
Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za uplatnený úkon právnej služby navrhovateľom označený ako
- žiadosť o predbežné prejednanie nároku z 05.09.2008, pretože nejde o trovy súdneho konania nakoľko úkon bol vykonaný pred podaním návrhu na začatie konania, t.j. pred začatím konania vo veci samej pred súdom
- predloženie dokumentov dňa 24.05.2011, pretože išlo o listinné dôkazy, ktoré mal navrhovateľ založiť do spisu sám iniciatívne, bez toho, aby ho súd na to vyzýval, ale keďže si navrhovateľ svoju povinnosť priložiť listinné dôkazy k návrhu na začatie konania nesplnil, musel ich založiť dodatočne, na výzvu súdu, avšak za takýto úkon mu potom podľa názoru súdu náhrad trov konania nepatrí,
- písomné podanie vo veci samej zo dňa 09.03.2012, pretože nešlo o písomné vyjadrenie vo veci samej, ale o sprievodný list v rámci predloženia fotokópie rozsudku v obdobnej veci
- účasť na pojednávaní dňa 24.02.2014, pretože pojednávanie bolo odročené bez prejednania veci a súd priznal navrhovateľovi náhradu za účasť na tomto pojednávaní vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle § 13a ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Súd podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi prisúdenú náhradu trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Peter Vačok, advokát.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia, alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona